

Arrest

nr. 102 904 van 15 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het district Qalat in de provincie Zabul. U bent een Tadzjiek van etnische origine. Tijdens de eerste asielprocedure verklaarde u voor het Commissariaat-generaal wat nu volgt. U liep zeven jaar school in het lyceum te Qalat, de hoofdstad van de provincie Zabul. Voor uw vertrek uit Afghanistan werkte u als mecanicien. In de eerste maand van 1389 (maart/april 2010) is uw vader, die als taxichauffeur werkte, verdwenen. U heeft geen idee wat er met uw vader is gebeurd. Drie of vier maanden later kreeg uzelf problemen met de Taliban, die bijzonder actief zijn in uw regio. Zij kwamen twee keer naar uw huis maar u was toen telkens op het werk. Toen zij een derde keer op bezoek kwamen, was u wel aanwezig. Zij namen u mee naar een trainingskamp. U kreeg er schietoefeningen en men probeerde u te overtuigen van de heilige strijd die ze willen voeren. Na vijftien dagen vluchtte u echter uit het kamp. U ging terug naar huis. U dook een

week onder in het huis van uw oom aan moederszijde. Deze regelde uw vertrek uit Afghanistan. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk reisde u naar België. U was ongeveer vier maanden onderweg. Op 10/01/2011 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan. Het Commissariaat-generaal nam op 23/11/2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en merkte daarbij op dat u het niet geloofwaardig maakte dat u uit Zabul afkomstig bent en dat er bijgevolg ook aan uw problemen in die regio geen geloof kon worden gehecht. Het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen nam uw zaak ter harte en maakte op 20/12/2011 een brief over aan het Commissariaat-generaal. Daarin stond onder meer te lezen dat u leugenachtige verklaringen aflegde voor het Commissariaat-generaal. Het BCHV meende dat u recht had op een bijkomend gehoor en vroeg aan het Commissariaat-generaal om de beslissing van 23/11/2011 in te trekken. Het BCHV vatte uw nieuwe verklaringen als volgt samen. U bent geboren in Qalat in Zabul. U liep school van het derde tot het zevende jaar in het lyceum van Qalat. Toen u ongeveer twaalf jaar oud was, verdween uw vader. Vervolgens kreeg u problemen met de Taliban die drie keer naar uw huis gekomen zijn. Zij eisten dat u voor hen zou werken. Omwille van het gevaar voor rekrutering bent u naar Kabul gegaan om er als automecanicien te werken voor Khan Mohammad. In het kader van uw werk maakte u regelmatig verplaatsingen naar andere provincies. Dit was niet zonder gevaar en één van uw collega's kwam om het leven toen de Taliban de vrachtwagen die hij moest herstellen, viseerden. Omdat u niet langer wou werken op dergelijke gevaarlijke plaatsen en in dergelijke gevaarlijke context, besloot u Afghanistan te verlaten. Het Commissariaat-generaal ging niet in op de vraag van het BCHV om u nogmaals te horen en de genomen beslissing in te trekken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behandelde uw beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal maar kwam op 17/02/2012 eveneens tot de vaststelling dat u niet als vluchteling kan worden erkend en dat de subsidiaire bescherming u niet kan worden toegekend. Uw beroep bij de Raad van State werd op 05/04/2012 verworpen. Op 02/07/2012 heeft u een tweede asielaanvraag ingediend. Deze keer verklaart u het volgende. U werd in Qalat geboren en ging nooit naar school. Uw vader verdween omstreeks het jaar 2003. U was negen of tien jaar oud toen u de regio moest verlaten. Uw familie meende dat de kans bestond dat Taliban u zouden rekruteren. U ging werken bij Khan Mohammad in Kabul. De man gaf u onderdak. Op een dag moest u voor een opdracht naar de provincie Baghlan. U diende er een vrachtwagen te herstellen. Tijdens herstellingswerken aan de versnellingsbak geraakte een persoon gewond. Mensen kwamen helpen om deze persoon, geklemd onder de versnellingsbak, te bevrijden. Een agent die terplekke kwam, kon achterhalen dat het voertuig volgeladen was met wapens en explosieven. U werd naar een kantoor gebracht waar men u ondervroeg. Uw werkgever kwam naar Baghlan en kreeg u vrij. Khan Mohammad vertelde u dat de vrachtwagen van de Taliban was. De persoon die u hielp bij de reparatie van de vrachtwagen en die gewond geraakte, zou ook iemand van de Taliban zijn. In ieder geval namen deze mensen u kwalijk dat de politie ontdekt had wat er zich in het voertuig bevond. Zij meenden dat u samenwerkte met de overheid. U kreeg een dreigbrief van de Taliban en u meende dat u niet langer veilig was. Om deze reden besloot u Afghanistan te verlaten. Indien u naar uw land van herkomst zou terugkeren, dient u de Taliban te vrezen. Bovendien merkt u op dat uw familie nog steeds in Zabul verblijft, een regio die onveilig is. Om die reden vraagt u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u enkele documenten voor die nog niet eerder door het Commissariaat-generaal werden beoordeeld. Het betreft de taskara van uw moeder, een brief van de politie in Zabul, een brief van de assistent van de gouverneur van Zabul, twee werkdocumenten van Khan Mohammad, een dreigbrief van de Taliban en enkele bijhorende enveloppes.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat ook aan uw nieuwe verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Ten eerste blijkt dat uw nieuwe verklaringen niet alleen in tegenstrijd zijn met uw eerdere verklaringen voor het Commissariaat-generaal van 09/11/2011 maar ook met uw verklaringen zoals opgetekend in het verzoekschrift van het BCHV van 20/12/2011 en in het verzoekschrift van uw advocaat van 23/12/2011. Zo meent het BCHV dat u van het derde tot het zevende jaar les volgde in het lyceum van Qalat. Het is merkwaardig dat u heden ontkent dat u ooit naar een normale school bent gegaan in Zabul (CGVS, p.3). Verder noteerde het BCHV dat u twaalf jaar oud was toen u Zabul verliet en in Kabul ging werken. Ook dit ontkent u heden. U zegt dat u wellicht negen of tien jaar oud was toen u naar Kabul verhuisde (CGVS, p.2). Voorts stelden het BCHV en uw advocaat dat de Taliban u wensten te rekruteren en dat u om die reden Zabul diende te verlaten. Deze keer verklaart u evenwel dat u in Qalat nooit een probleem met de Taliban hebt gekend (CGVS, p.2,3,4). Dat u uw versie van de feiten een derde keer wijzigt, is zeer opmerkelijk en bevestigt dat uw algemene geloofwaardigheid nihil

is. Uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de verdwijning van uw vader (een verdwijning die u nu met sprekend gemak zeven jaar eerder in de tijd situeert dan u aanvankelijk deed, p.2), met betrekking tot het onderwijs dat u al dan niet volgde en uw vage verklaringen over het tijdstip waarop u Zabul zou hebben verlaten (CGVS, p.2,3), doen opnieuw afbreuk aan uw beweerde verblijf (en dat van uw familie) in deze provincie. Verder is het zeer merkwaardig dat u ook uw directe vluchtaanleiding een derde keer aanpast. Zo stelde u tijdens de eerste asielprocedure voor het Commissariaat-generaal dat u erin slaagde een trainingskamp van de Taliban te ontvluchten en dat u daarna het land verliet. Voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beweerde u dat u als automecanicien, actief in diverse provincies, aan gevaren werd blootgesteld, getuige de dood van een collega-mecanicien Mujib genaamd. Om die reden zou u dan Kabul en Afghanistan verlaten hebben. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zei in het arrest van 17/02/2012 het volgende over dit nieuwe element in uw relaas: "Uit niets blijkt derhalve, voor zover al enig geloof kan worden gehecht aan het thans opgediste relaas vermits verzoekers verklaringen summier en vaag zijn en hij geen begin van bewijs indient van een eventuele tewerkstelling in Kabul gedurende een viertal jaren, dat in hoofde van verzoeker sprake zou zijn geweest van bedreiging of vervolging door de Taliban, of dat de Taliban op de hoogte zou zijn van zijn tewerkstelling en hem om die reden zou hebben geviseerd of bij terugkeer om die reden zou viseren." De Raad merkte verder op: "In de mate verzoeker zich onveilig zou hebben gevoeld bij deze job naar aanleiding van de moord op M(ujib) maakt hij niet duidelijk, gelet op de vaststelling dat hij geen gewag maakt van een persoonlijke vervolging door de Taliban of derden, waarom hij niet van werk kon veranderen". De opmerkingen van de Raad verklaren wellicht waarom u het bij uw tweede asielaanvraag nodig heeft geacht een nieuw motief (en dus een derde motief voor slechts twee asielaanvragen) voor uw vertrek uit Afghanistan uit de mouw te schudden. Tijdens het gehoor van 19/12/2012 stelt u dat u door de Taliban beschuldigd werd van samenwerking met de autoriteiten: door uw toedoen zou in Baghlan een vrachtlading explosieven en wapens in een vrachtwagen zijn ontdekt (CGVS, p.5). Dat u, wat uw directe vluchtaanleiding betreft, uw verklaringen nogmaals bijstuurt, ondermijnt uw resterende geloofwaardigheid. De vaststelling dat u dergelijk motief onvermeld liet tijdens uw eerdere verklaringen voor het Commissariaat-generaal en voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bevestigt eens te meer dat aan uw asielaanvraag geen enkel geloof kan worden gehecht. Uit dit alles dient te worden besloten dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Wat betreft uw vraag met betrekking tot het verkrijgen van de subsidiaire bescherming omwille van de algemene situatie in uw land van herkomst, dient het volgende te worden vastgesteld. Uit uw verklaringen is gebleken dat u al jarenlang in Kabul zou hebben gewoond. U zou er als mecanicien hebben gewerkt. De Raad merkte in het arrest van 17/02/2012 het volgende op: "In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaart dat hij reeds jaren als alleenstaande jongen in Kabul woonde en werkte zodat niet kan worden ingezien, nu hij over twee maanden meerderjarig wordt, waarom hij niet meer terug zou kunnen keren naar Kabul of waarom hij thans plots geen vestigingsalternatief zou hebben in de stad waar hij al jaren woonde". De vaststelling dat u de stad Kabul kent, dat u er gewoond en gewerkt heeft en dat u de beide Afghaanse landstalen machtig bent, kunnen uw integratie in Kabul bespoedigen. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen"

doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berrbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. De voorgelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te wijzigen. De taskara van uw moeder betreft een oud document en levert bijgevolg geen bewijs voor haar verblijf in Zabul. De documenten die door de assistent van de provinciegouverneur en door de politie van Zabul zouden zijn opgesteld, maken een bijzonder gesolliciteerde indruk. Deze documenten stellen dat u in Zabul verblijft. Het Commissariaat-generaal kan alleen maar vaststellen dat uw herkomst uit deze provincie niet blijkt uit uw verklaringen. De documenten van uw werkgever Khan Mohammad overtuigen evenmin. In het algemeen kan worden gesteld dat brieven van werkgevers, kennissen en vrienden geen enkele bewijskracht hebben. De kopie van de dreigbrief van de Taliban kan uw asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins het geval is gebleken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker stelt dat een deel van het relaas verzwijgen of zelfs bedrieglijke verklaringen op zich niet volstaan om iemand de vluchtelingenstatus te weigeren. Verzoeker verwijst hiervoor naar een arrest van de Raad van 13 mei 2011. Verzoeker verwijst ook naar de paragrafen 198 en 199 van het *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*.

Verder wijst verzoeker erop dat hij in Kaboel geen familieleden heeft en hij stelt dat het UNHCR in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010 erkent dat niet-begeleide minderjarigen zich zonder mannelijke bescherming niet in steden kunnen vestigen. Hij wijst er ook op dat hij niet naar school ging en dat hij in zijn onderhoud trachtte te voorzien door als automechanici te werken maar dat die job uiteindelijk te gevaarlijk bleek.

Verder betoogt hij dat de provincie Zabul zeer gevaarlijk is.

Tot slot stelt verzoeker dat een terugkeer naar Afghanistan in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM omdat dit een enorme psychologische ontreddeering zou teweegbrengen. Hij wijst er ook op dat het UNHCR in zijn nota *Human Consideration with Regard to Return to Afghanistan* stelt dat personen die het slachtoffer werden van ernstige trauma's iedere vorm van behandeling zullen moeten missen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielaanvraag.

Uit het feitenrelaas van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zijn versie van de feiten aan de basis van zijn asielaanvraag tot driemaal toe gewijzigd heeft. De verklaring die verzoeker hiervoor geeft met name dat hem aangeraden werd "*zijn problemen dikker in de verf te zetten*" rechtvaardigt geenszins de manifeste wijzigingen in het relaas die kernaspecten van de asielaanvraag betreffen. Zo beweerde verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag afkomstig te zijn uit Zabul en daar slachtoffer te zijn geworden van de taliban die hem meenamen naar een trainingskamp waaruit hij kon vluchten. Thans beweert hij al jaren in Kaboel te wonen en te werken als automechanicien, en is er geen sprake meer van een trainingskamp.

De commissaris-generaal heeft bijgevolg terecht geoordeeld dat verzoekers geloofwaardigheid volledig wordt ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag de aanleiding voor zijn vertrek uit Afghanistan een derde maal heeft gewijzigd. De Raad sluit zich volledig bij dit oordeel aan.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de paragrafen 198 en 199 van het *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*. Deze paragrafen bepalen het volgende: "198. A person who, because of his experiences, was in fear of the authorities in his own country may still feel apprehensive vis-à-vis any authority. He may therefore be afraid to speak freely and give a full and accurate account of his case. 199. While an initial interview should normally suffice to bring an applicant's story to light, it may be necessary for the examiner to clarify any apparent inconsistencies and to resolve any contradictions in a further interview, and to find an explanation for any misrepresentation or concealment of material facts. Untrue statements by themselves are not a reason for refusal of refugee status and it is the examiner's responsibility to evaluate such statements in the light of all the circumstances of the case." Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat de afwijkende verklaringen die hij eerder aflegde te wijten zijn aan angst voor de autoriteiten. Bovendien is de tweede versie van zijn asielaanvraag gebaseerd op de verklaringen die verzoeker bij het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen aflegde, wat geen overheidsinstantie is. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk welke omstandigheden een ander licht kunnen werpen op de vaststelling dat verzoeker tot drie maal toe afwijkende verklaringen heeft afgelegd over de redenen waarom hij uit Afghanistan zou zijn gevlucht.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden gewezen op het feit dat de uitspraken van de Raad geen bindende precedentwaarde hebben. Elke asielaanvraag wordt individueel onderzocht rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraagrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Vooreerst wijst de Raad erop dat hij in 2.2.2. reeds heeft vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag volledig ongeloofwaardig is.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij ernstig getraumatiseerd is of dat een terugkeer naar Afghanistan een enorme psychologische ontreding zou teweegbrengen.

Bijgevolg maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er tot slot op dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kaboel.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker heeft verklaard dat hij op 25 april 1994 is geboren. Verzoeker is op dit ogenblik dus meerderjarig en moet bijgevolg als een mannelijke alleenstaande worden beschouwd.

De Raad sluit zich verder aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist dit ook niet.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER